

1. Een slecht bericht

Domenico hield me vast zo stevig als hij kon. We zaten in het vliegtuig op de terugweg naar Duitsland. Naar huis. Als daar voor mij nog maar een thuis was...

Ik klemde me aan Domenico vast en ik had het verschrikkelijk koud, hoewel hij me zijn leren jack al had gegeven. Dat droeg ik nu over mijn trui en windjack heen. Maar ik kon nog steeds niet warm worden. Domenico vroeg telkens of ik iets nodig had. Maar hij wist net als ik dat ik heel veel nodig had. En meer dan dat.

Ik wilde alleen maar dat alles voorbij zou zijn, als in een boze droom waaruit ik snel weer zou ontwaken. Dat was mijn grootste wens.

Sinds het bericht gekomen was dat mijn moeder kanker had, had ik nauwelijks nog een hap door mijn keel kunnen krijgen. Ik voelde me als verdoofd. Alsof het lichtste zuchtje wind me van de sokken zou kunnen blazen.

Domenico streek over mijn haar en gleeed voorzichtig met zijn zachte lippen over mijn wangen, een beetje troost in de ijzige kou die ik voelde.

Ik sloot mijn ogen en kroop nog dichter tegen hem aan, in de hoop om iets, al was het nog zo weinig, van zijn lichaamswarmte in me op te kunnen nemen.

Iemand gaf me een tikje op mijn schouder.

‘U moet de veiligheidsgordel vastmaken en rechtop gaan zitten!’

De stem van de vrouw in mijn oor was duidelijk te horen en

ik wist ook best dat zij het tegen mij had, maar ik reageerde er niet op. Dat kon ik gewoon niet.

Domenico duwde me rechtop en probeerde mijn veiligheids-gordel vast te klikken. De stewardess verzamelde de lege bekers, de kranten en het afval. Zonder de lichaamswarmte van Domenico begon ik meteen weer te rillen. Hij pakte mijn ijskoude handen beet en masseerde ze. Die van hem leken gloeiend heet.

‘We zijn er zo,’ fluisterde hij.

Het was alsof het vliegtuig opeens omlaag werd gezogen. Ik stelde me voor hoe het zou zijn als het gewoon door de aarde werd opgeslokt en met ons in de diepte zou verdwijnen. Het zou me op dat moment niets kunnen schelen...

Maar het vliegtuig landde veilig op de grond. Toch had ik, toen we op moesten staan, het gevoel alsof de bodem onder mijn voeten was verdwenen. Ik hield me vast aan Domenico, die onze bagage uit het rek trok. We hadden niet veel bij ons; we waren met een rugzak en een kleine reiskoffer vertrokken, omdat we geen idee hadden gehad hoe onze reis zou verlopen. En ja, een paar dagen geleden had de wereld er nog prima uitgezien...

Ik keek naar de grond terwijl Domenico me door het smalle gangpad naar de uitgang duwde. Ik kreeg het benauwd van al die mensen om me heen. Ik stikte bijna.

Hoe we uit het vliegtuig zijn gekomen, weet ik niet meer. Opeens stonden we in de aankomsthal. In de mensenmassa voelde ik me totaal verloren. Domenico pakte me bij de hand en nam me mee door een glazen deur, waarachter mijn vader op ons stond te wachten.

Paps was bleek en had kringen onder zijn ogen. Hij omhelsde me en klopte Domenico gehaast op zijn schouder.

‘Dank je wel, Nicki. Ik ben blij dat alles goed is verlopen.’

Zwijgend liepen we naar de auto. Domenico bleef dicht bij me en stopte telkens weer een kauwgummetje in zijn mond. Hij kauwde daar de hele tijd al op. Toen hij zag dat ik nog steeds rilde, draaide hij zich om en ritste het leren jack dicht, dat ik nog steeds over mijn andere kleren heen aanhad.

Samen met Domenico kroop ik op de achterbank van de auto en ik verstopte me weer in zijn armen. Dat was nu de enige plek op aarde waar ik me veilig en geborgen voelde. Domenico drukte mijn hoofd tegen zich aan en ik concentreerde me op de geluiden in zijn lichaam: zijn ademhaling, zijn hartslag en het zachte borrelen in zijn maag – geluiden die me eraan herinnerden dat hij echt bij me was en niet alleen maar deel uitmaakte van mijn verdrietige gedachten. Zijn handen bleven me voortdurend strelen, over mijn wangen, en over mijn haar, of hij legde troostend zijn arm om mijn schouders. Geen van beiden wilden we paps vragen stellen. De antwoorden zouden misschien mijn hele toekomst bepalen. We reden voort als in een vage droomwereld.

Een paar minuten lang dwaalden mijn gedachten af naar Nit-tedal. Naar Morten en Hendrik en Solvej en Kjetil en Liv. Naar de bossen, de meren en het rode huis. Naar de tijd dat alles in mijn leven nog duidelijk was geweest.

Ik hoopte dat de tocht nooit zou eindigen of dat ik voor eeu-wig in slaap zou vallen, hier in Nicki’s armen. Maar we waren vlugger thuis dan me lief was en dat betekende dat het leven verderging en dat ik nieuwe besluiten zou moeten nemen.

Domenico moest me even loslaten zodat hij onze bagage naar binnen kon brengen. Ik voelde me stuurloos en hulpeloos zonder hem. Ik kon me helemaal niet oriënteren. Paps bleef in de deuropening staan en keerde zich bezorgd naar me toe. Do-

menico kwam snel weer naar buiten en trok me aan mijn arm zwiingend mee naar binnen.

In de keuken heerste een voor onze begrippen behoorlijke chaos. Ik was natuurlijk gewend aan mama's perfect opgeruimde en kraakheldere keuken.

Maar nu stond de boel niet meer op zijn gewone plek. Precies zoals de dingen in mijn leven ook niet meer op hun gewone plek stonden. In de gootsteen stond vuil serviesgoed en de ontbijttafel was niet afgeruimd. Paps had net als ik de grond onder zijn voeten verloren – hij, die anders zo veel belang hechtte aan orde.

‘Het spijt me, het...’ Paps keek verlegen om zich heen.

‘Maakt niks uit,’ zei Domenico schor. Ik stond er verstijfd bij en wachtte op Nicki voor een aanwijzing hoe het verder moest. Hij bracht me naar de hoekbank en ging zitten. Hij trok me bij zich op schoot. Ik klemde me aan hem vast en legde mijn hoofd tegen zijn schouder, om me te wapenen tegen het verschrikkelijke nieuws dat beslist grote gevolgen zou hebben voor de rest van mijn leven.

Mijn vader ging op een keukenstoel zitten en schraapte zijn keel.

‘Er is nog hoop,’ zei hij ten slotte. ‘De tumor in de alvleesklier bevindt zich mogelijk in een operabel stadium. Maar tijdens het onderzoek is er ook een schaduw in de lever ontdekt. En dat is zeer zorgelijk. Er worden nu nog meer onderzoeken gedaan.’

‘Waar... waar is... mama?’ Mijn stem brak.

‘In Kiel. In het ziekenhuis.’

‘En wat gebeurt er nu met haar?’ vroeg Domenico. Hij schoof me wat opzij om een nieuw kauwgommetje in zijn mond te kunnen steken. Zijn lichaam bewoog zich onrustig.

‘Ja, zoals ik zei worden er nu allerlei onderzoeken gedaan. Morgenochtend of misschien zelfs vanavond al zullen we meer weten. Daarom wil ik nog voor acht uur weer vertrekken, terug naar Kiel, zodat ik morgenochtend weer bij haar ben. Daarom heb ik jullie ook zo snel mogelijk thuis laten komen.’

Alleen verwarde berichten, waar ik geen weg mee wist. Bittere feiten, die mijn hele leven op zijn kop zetten.

Het was net een boze droom. Iets anders kon het helemaal niet zijn...

‘Dus het is mogelijk dat ze nog beter wordt?’ vroeg Domenico zacht.

‘Dat weet ik niet,’ zuchtte paps wanhopig. ‘Ik...’ Hij woelde met zijn vingers door zijn toch al verwarde baard. Ik zag opeens hoeveel grijze haren hij de laatste tijd had gekregen. Dat was me nog nooit opgevallen...

‘Hoe hebben ze het ontdekt?’ vroeg Domenico, die van ons drieën blijkbaar nog het helderst kon denken – ook al werd de nerveuze onrust in hem van minuut tot minuut heviger.

‘Tja, haar eetlust nam sterk af en ze was steeds vaker moe. Bovendien had ze telkens pijn in haar maagstreek. We dachten eerst dat het uitputting was door de... spanningen van de laatste tijd... Nou ja... Jullie weten... dat die tussen ons waren toegenomen. Daarom is ze ook naar dat kuuroord gegaan, om bij te komen en alles rustig te overdenken. Maar ik geloof dat zij het al eerder vermoedde...’ Paps zweeg plotseling en staarde voor zich uit.

Ik durfde nauwelijks adem te halen, alsof de kleinste verandering in de moleculen in de lucht alle vage hoop weer teniet zou doen. Paps had toch iets over hoop gezegd...? ‘Ik had ook een

voorgevoel.’ Domenico’s stem, die altijd al wat hees was, klonk nu nog heser dan normaal.

‘Wat?’ Paps keek hem verstrooid aan.

‘Dat er iets met haar was.’

Paps schudde gelaten zijn hoofd.

Een poos zwegen we alle drie, alsof de film was onderbroken. Alleen Domenico boog zich iets naar voren en legde zijn warme wang tegen mijn koude gezicht.

Paps zat er met gevouwen handen bij en staarde in het niets. Opeens schrok hij op.

‘Hebben jullie misschien honger?’ vroeg hij met een schuldig gezicht. ‘Daar heb ik helemaal niet aan gedacht...’

Ik schudde mijn hoofd. Op dit moment kon ik niet aan eten denken. Bovendien kreeg ik het vermoeden dat me nog een zwaard van Damocles boven het hoofd hing. Een tweede jobs-tijding. Er hing iets in de lucht, wat paps me nog niet durfde te vertellen.

Domenico zei: ‘Maak u maar geen zorgen. Ik regel dat later wel.’

‘Goed. Dank je.’ Paps knikte. En hij knikte nog een keer. ‘Dus... ach ja: zoals ik zei, ik wil snel vertrekken.’

‘Wat? Waarheen?’ bracht ik met zwakke stem uit.

‘Naar Kiel. Dat heeft hij toch net gezegd, *principessa*,’ zei Domenico zacht en hij streek wat losse haren uit mijn gezicht. Ik was het al helemaal vergeten...

‘Mag ik mee?’ smeekte ik zacht. ‘Alstublieft?’

‘Nee, Maaïke, dat kan niet. Ik ben de hele dag bezig en kan niet voor je zorgen. En ik denk niet dat de schoolleiding er begrip voor zal hebben, vooral omdat je door die reis naar Noorwegen toch al langer dan een week verzuimd hebt.’

Paps zuchtte weer.

‘Maar ik wil mama nog een...’ Ik moest slikken. ‘... nog een keer zien...’

‘Maaïke, ze gaat niet zo opeens dood... Daar denken we trouwens helemaal nog niet aan!’ Paps pakte een lepel op en smeede die meteen daarna weer neer op de tafel.

‘Er is, zoals gezegd, nog hoop, en bovendien...’ Paps pakte een gebruikt servet en verfrommelde het. Aan zijn gezicht was duidelijk te zien dat hij nachten niet had geslapen.

‘Natuurlijk zul je haar nog zien. Ze doen nu eerst wat onderzoeken in Kiel, zodat we weten wat haar precies mankeert en welke behandeling ze moet ondergaan. Ik denk dat ik in hoogstens een week weer terug ben en dan weten we meer. Misschien hebben ze de zaak dan al wel onder controle.’

Maar een innerlijke stem zei me dat dit niet het geval zou zijn...

‘Mag ik je dan wel een brief voor haar meegeven?’ vroeg ik zacht. ‘Ik wil nog zo veel tegen haar zeggen.’

‘Vanzelfsprekend,’ zei paps. ‘Dat hoef je toch niet te vragen?’ Domenico’s vingers speelden zonder ophouden met mijn haar, niet meer zacht en troostend, maar rusteloos en gespannen, alsof hij iets in zichzelf moest onderdrukken. Mijn hersenen zochten koortsachtig naar een opening, er was iets...

‘Waar moet Maaïke in de tussentijd blijven?’ vroeg Domenico. Ik begreep dat die vraag de opening vormde, maar paps antwoordde: ‘Ik heb het al met Marlene afgesproken. Je kunt de komende week bij haar blijven, Maaïke.’

Ik kwam met een ruk overeind. Ik zag de catastrofe meteen voor me.

‘Nee,’ protesteerde ik. ‘Nee!’

‘Maaïke...’

‘Nee, paps! Niet bij tante Lena. Alsjeblieft niet!’ De tranen

schoten me in de ogen. Als ik tot dit ogenblik in een dichte mist had rondgedwaald, was ik nu in een donkere kerker opgesloten.

‘Het spijt me, Maaïke. Ik weet dat je daar niet graag bent. Maar je begrijpt zelf wel dat ik geen andere keus heb. Ik kan je echt niet meenemen.’ De wanhoop deed paps’ stem stokken.

‘Maar waarom kan ik niet gewoon thuisblijven?’ riep ik. ‘Ik ben toch ook een hele week alleen thuis geweest toen jullie naar dat medische seminar waren? Ik ben toch al zeventien? Ik ben geen kind meer! En Nicki kan toch bij me blijven?’

‘Maaïke, ik heb al genoeg zorgen om je moeder!’ Paps was opgestaan. ‘Ik wil zeker weten dat er goed voor je wordt gezorgd. En je moeder vindt dat ook heel erg belangrijk. Ik weet dat tante Lena een beetje moeilijk is, maar het is de enige plek waar je een poosje naartoe kunt. Over een week ben ik terug en dan zien we wel weer verder.’

Nu was het ogenblik aangebroken waarop alle spanning me te veel werd. Als een gebouw dat lange tijd op een te wankel bodem heeft gestaan en dan opeens instort. Voordat ik het in de gaten had, was ik buiten mezelf van woede opgesprongen. Zelfs Domenico kon me niet tegenhouden. ‘Nee! Ik wil het niet! Je kunt me daar niet heen sturen! Ik ga niet! Nooit!’ Razend stampte ik met mijn voet en ik begon krampachtig te snikken. Zo had niemand me ooit meegeemaakt.

‘Kind toch, Maaïke, ben je gek geworden?’

Paps sprong ontzet op me af, maar Nicki was eerder bij me. Hij pakte mijn handen vast, die naar een lepel grepen.

‘Amuri mia, sst. Sta’calma.’

Maar ik rukte me met een bovenmenselijke kracht uit zijn greep los, keerde me om en rende de trap op. Ik vloog letterlijk

mijn kamer in en viel neer op mijn bed. Nee, nee, nee, dat kon toch niet waar zijn? Waarom, God? Waarom gebeurde dit? Waarom werd ik nu weer door deze diepe duisternis overvallen? Had ik de laatste tijd nog niet genoeg doorstaan?

Ik timmerde met mijn gebalde vuisten op mijn hoofdkussen, maar dat was niet genoeg. Daarom greep ik het kussen beet en smeed het tegen de boekenkast. Een paar boeken en wat andere dingen vielen op de grond. De glazen kandelaar versplinterde met een luid gerinkel. Ik wilde huilen en schreeuwen, vluchten, ontsnappen, mezelf pijn doen – er gewoon niet meer zijn. En nu moest ik ook nog naar mijn peettante!

Naar tante Lena, om wie altijd een wolk van eenzaamheid en dood heen hing, en die in dat afschuwelijke donkere huis op de vlakke woonde. Met die oeroude meubels die nog naar mijn grootouders roken. En die lelijke oude teckel Gonzales, die verveeld door het huis sukkelde en de eenzaamheid van mijn tante met haar deelde. Dat zou ik niet uithouden!

Ik snikte woedend, maar opeens voelde ik twee armen om me heen. Domenico trok me overeind en drukte me tegen zich aan.

‘Hé, *principessa...*’ Nicki’s stem klonk zacht en kalmerend in mijn oor. Ik had hem in mijn razernij niet eens binnen horen komen. Hij klemde me stevig vast, zodat ik geen enkele kans had om me los te rukken. En dus deed ik het enige wat me nog overbleef, namelijk een stortvloed van tranen op zijn T-shirt laten vallen.

Domenico zei niets. Hij hield me alleen maar vast en liet me huilen.

Even later werd er geklopt en kwam paps de kamer binnen. Hij ging in mijn krakende bureaustoel zitten. Zijn van boos-

heid vertrokken gezicht vertoonde diepe rimpels. Nicki en ik gingen naast elkaar op de rand van mijn bed zitten.

‘Moet ze echt naar haar tante, Martin?’ vroeg Domenico. ‘Ze is ten einde raad. Zie je dat niet?’

‘Ja, ja, ik weet het.’ Paps maakte nog steeds een hulpeloze indruk. ‘Ik vind het heel vervelend.’

‘Is er dan echt geen betere oplossing?’

‘Nee... Esther wil er absoluut zeker van zijn dat er goed voor Maaïke wordt gezorgd. Ik weet dat mijn zuster wat... vreemd is, sinds haar man is overleden, maar... ze is toch Maaïkes peettante. En ze houdt veel van Maaïke, dat weet ik zeker. Daarom... hoe het me ook spijt, er is echt geen andere oplossing.’ Paps stond weer op. ‘Ik moet voor ik vertrek nog een aantal dringende telefoontjes plegen, neem me niet kwalijk.’ En weg was hij weer.

Domenico veegde zorgvuldig met zijn duimen mijn wangen droog. Mijn woede nam langzaam wat af.

‘Is dat die tante die hier vroeger ’s avonds kwam om op je te passen?’ vroeg hij.

Ik keek verbaasd naar hem op. Ik had hem niet veel over mijn peettante verteld, maar dat kleine beetje had hij blijkbaar wel onthouden.

Ik knikte zwijgend.

‘Wat is er dan zo erg aan haar?’

Ik moest er even over nadenken hoe ik het hem uit zou kunnen leggen.

Het was toch ook niet zo dat ik tante Lena niet mocht. Maar sinds haar man was gestorven, hing er een waas van melancholie om haar heen. En bovendien maakte het heel veel uit of zij bij ons thuis op bezoek was, of ik bij haar. Als mijn ouders

vroeger uitgingen – wat zelden gebeurde – en zij kwam om op me te passen, speelde ze urenlang mijn lievelingsspelletjes met me. Maar als ik bij haar thuis binnenkwam, viel die donkere wolk van troosteloosheid boven op me – de zwaarmoedigheid die het leven van mijn tante karakteriseerde.

Daar kwam nog bij dat ze al tweeënzestig was en sinds haar achtenvijftigste stil was blijven staan. Ze was de oudste zuster van paps. Mijn vader en tante Ruth, die in Sleeswijk woonde, waren nakomertjes geweest.

Tante Lena had haar hele leven als verpleegster in een ziekenhuis gewerkt en ze had me meer dan eens verhalen verteld over de vreselijke lotgevallen van haar vroegere patiënten. Ze had zelf al die narigheid blijkbaar nooit goed verwerkt. Als ik bij haar logeerde durfde ik daarom nauwelijks te gaan slapen, uit angst dat die griezelverhalen me in mijn dromen zouden achtervolgen.

Dat tante Lena er bovendien op stond dat de slaapkamer helemaal donker was – ‘Alleen in een pikdonkere kamer kun je gezond slapen!’ – maakte het er niet beter op. Telkens weer deed zij energiek de rolluiken, die ik stiekem had opgetrokken, weer omlaag.

Mijn ouders hadden minder begrip getoond voor mijn problemen met tante Lena dan ik had gewild. Mama had wel tegen tante Lena gezegd dat ze me die akelige verhalen uit het ziekenhuis niet meer moest vertellen, maar paps had mijn angst nooit echt serieus genomen.

‘Ziekte en dood horen nu eenmaal bij het leven,’ zei hij altijd, en als ik dokter wilde worden, moest ik leren daarmee om te gaan. Hij had natuurlijk gelijk, maar ik was niet van plan doodzieke patiënten te gaan verplegen. En mama had het altijd goedgevonden dat in mijn eigen slaapkamer het

dakraam openbleef, zodat ik de hemel kon zien.

Domenico luisterde aandachtig toe, terwijl ik hem dit allemaal vertelde. Het was een van die karaktereigenschappen waar ik zo veel van hield – je kon hem echt alles vertellen.

Toen ik klaar was met mijn verhaal, dacht hij een poosje na. Er kwam een verdrietig trekje op zijn gezicht.

‘Ik begrijp het,’ zei hij en hij kuste me in mijn nek. ‘En hoe ver is het van hier tot je tante?’ vroeg hij naast mijn oor.

‘Minstens vijfenveertig minuten. Met de trein.’

Domenico zweeg. Zijn handen, die me vasthielden, gleden onrustig heen en weer. Op een gegeven moment liet hij me los, stond op en pakte het kussen dat ik tegen de boekenkast aan had gesmeten. Zijn blik viel op de gebroken kandelaar.

‘Wil je het nog eens wegmikken?’ vroeg hij met een grijns en hij legde het kussen op mijn schoot.

Ik sloeg mijn ogen neer en drukte het kussen tegen me aan.

Ik realiseerde me opeens hoe kinderachtig en dwaas ik me had gedragen.

‘Het spijt me...’ mompelde ik.

‘Jij verontschuldigt je voor een minimale woedeaanval, waar ik in jouw geval minstens de hele kamer zou hebben gesloopt en alle burens bij elkaar had geschreeuwd? Ach, *principessa*, je woede was niet overdreven, lijkt me, oké?’ Hij ging weer naast me zitten en zocht een veilige plek voor zijn nerveuze vingers. Ten slotte viste hij twee kauwgommetjes tegelijk uit zijn broekzak.

‘Kom, laten we naar beneden gaan. Je vader staat echt op het punt van doordraaien, denk ik,’ zei hij al kauwend. Hij trok me overeind en nam me mee naar de huiskamer.

Paps zat aan tafel geconcentreerd op zijn laptop te typen. Er lagen stapels patiëntendossiers om hem heen. Hij keek me

aan met een lijdzame blik, toen Domenico me naar hem toe bracht. Ik wilde iets mompelen ter verontschuldiging, maar Domenico was me voor.

‘Mogen we dan vanmiddag hier nog samen blijven? Ik kan na school wel iets koken of zo. En dan breng ik haar vanavond naar haar tante.’

‘Ja, natuurlijk.’ Paps was merkbaar opgelucht dat de toestand weer tot rust was gekomen. ‘Ik zal mijn zuster inlichten. Ik wil gewoon dat Maaïke in elk geval daar overnacht.’

Ik begreep opeens waarom paps daar zo op stond. Hij was nog steeds bang dat ik ongewenst zwanger zou worden. Alsof ik nog niet genoeg andere problemen had...

‘Ook als ze bang is?’ wilde Domenico weten.

‘Is ze bang?’ Paps keek me ontzet aan. Toen leek hem een lichtje op te gaan. ‘Ach, die hersenschimmen... maar meisje, Maaïke, je bent toch geen klein kind meer... Op een gegeven moment moet je je daar toch overheen zetten. Luister gewoon niet als tante Lena je zulke verhalen vertelt... je bent nu bijna volwassen.’

Dat beweert je zelf toch ook steeds? Het spijt me, maar ik kan je geen beter alternatief bieden. Ik moet nog zo veel regelen. Kun je... niet gewoon... verstandig zijn? Alsjeblieft!

‘Ik zeg toch al niks meer,’ mompelde ik. Ik wilde me niet als een twaalfjarig kind gedragen. Er zat niks anders voor me op dan toe te geven.

‘O ja... zou jij Maaïke vanavond dan met haar bagage willen helpen en haar naar tante Lena willen brengen, Nicki? Ik kom daar zelf jammer genoeg niet meer aan toe. En kun je nu al iets te eten in huis halen? Ik moet nog zo veel regelen.’

‘Natuurlijk,’ zei Domenico. ‘Dat zal ik doen.’

‘Goed. Dank je. Ik zou niet weten wat ik anders moest begin-

nen. Maar excuseer me nu even.' Paps stond op en liep gehaast met de laptop en de dossiers naar zijn werkkamer.

Domenico en ik bleven staan. Ik had weer het gevoel buitenspel te staan en staarde stom naar de tafel.

'Weet je wat je doet? Ga nog maar even slapen,' stelde Domenico voor en hij streelde me over mijn rug. 'En ik maak iets te eten voor ons klaar, goed?'

Slapen, dat was echt een goed idee. Het was de enige mogelijkheid om mijn gedachten een poosje op een zijspoor te zetten. En ik was echt moe. Ontzettend moe...

Omdat ik niet alleen in mijn slaapkamer achter wilde blijven, haalde Domenico mijn deken naar beneden en spreidde die over me uit nadat ik me op de bank had geïnstalleerd.

'Blijf je bij me?' Vragend stak ik mijn hand naar hem uit.

'Ik kom straks. Ik ruim hier eerst een beetje op en maak iets te eten klaar.'

Toen hij weg was, sloot ik mijn ogen en liet me meevoeren door mijn gedachten.

Ik kon gewoon niet begrijpen wat er allemaal met me gebeurde. Mijn moeder... mijn hele leven had zij me geborgenheid gegeven. En nu... wat zou er nu gebeuren?

Zou alle hoop me worden ontnomen? Hoeveel kans was er op genezing? Stel dat paps over een week terug zou komen en zou vertellen dat er geen enkele hoop meer was? Hoe kon ik doorgaan met mijn leven zonder mama?

De toekomst was opeens zo grillig en donker als een labyrint met duizend bochten. Ik kon alleen de eerste bocht zien en wist niet wat er bij de volgende op me af zou komen. Of ik daar verder kon gaan of dat ik in een doodlopende steeg zou belanden...

En door al die droombeelden heen hoorde ik de stemmen van

Nicki en paps, die met elkaar overlegden. Ik kreeg mee dat paps Domenico duizend waarschuwingen meegaf, dat ergens een mobieltje rinkelde en dat Nicki daarna in de keuken bezig was. Uiteindelijk drong de geur van pikante tomatensaus mijn neus binnen.

Even later kwam Domenico weer bij me, hij ging naast me op de bank zitten. Hij streelde aarzelend mijn wang en keek me aan.

‘Morten heeft gebeld. Hij wilde weten of we goed aangekomen waren. Ik moest je de groeten van hem doen. En ook van Hendrik natuurlijk,’ zei hij.

‘Dank je,’ zei ik en ik greep zijn hand.

‘Je vader wil binnenkort vertrekken. Daarna moeten wij jouw bagage in orde maken. Ik heb *spaghetti all’arrabiata* gekookt.’ Ik ging versuft overeind zitten. Ik zou het liefst eeuwig hebben doorgeslapen. ‘Ik weet niet of ik dat door mijn keel kan krijgen.’

‘Maar je moet, *principessa*. Anders val je van de graat. *Amuni*.’ Hij nam me bij de hand en trok me mee de keuken in. Hij gebaarde dat ik op de hoekbank moest gaan zitten. Paps had de etensgeuren ook geroken en kwam tevoorschijn.

Domenico schepte onze borden vol en bracht ze naar de tafel. Hoewel hij extra veel basilicum en knoflook had gebruikt, roerde ik lusteloos in mijn spaghetti terwijl ik luisterde naar paps’ instructies over zijn praktijk. Hij legde me uit dat hij alle patiënten naar zijn collega, dokter Siegfried, had verwezen en ook wat ik moest doen als zich toch nog een patiënt zou aandienen.

En hij zei dat ik goed op de sleutels van de praktijk moest passen en niet moest vergeten de deur te sluiten als ik binnen moest zijn voor het een of ander.

Mijn vader vertelde me dit alles ongeveer vijf keer en toen hij klaar was, was mijn spaghetti koud. Ik had hoogstens de helft opgegeten.

Paps zuchtte.

‘Let goed op haar, Nicki,’ vroeg hij. ‘Ze heeft vaak geen trek in eten als haar iets dwarszit.’

‘Komt wel goed,’ zei Domenico. ‘Ik zal wel zorgen dat ze niet verhongert.’

Toen Nicki de keuken had opgeruimd, gingen we samen naar mijn slaapkamer om de spullen in te pakken die ik mee wilde nemen naar tante Lena.

Terwijl ik een brief aan mama schreef, zocht Domenico in mijn kledingkast en koos kleren uit waarvan hij dacht dat ik ze mee zou willen nemen. Het vuile goed van onze reis naar Noorwegen bracht hij naar de wasmand in de badkamer. Hij deed zelfs mijn cosmetica in mijn make-uptasje en gaf het aan me. Ik stopte het zonder iets te veranderen in mijn reistas en verbaasde me erover hoe goed hij wist wat belangrijk voor me was en wat niet.

Ten slotte haalde Domenico mijn rooster van het prikbord en gaf het me. Nu was het mijn beurt, ik moest de schoolspullen bij elkaar zoeken die ik de volgende dag nodig had. School... daar wilde ik nu liever helemaal niet aan denken.

Ik vouwde de brief op en deed hem in een envelop.

Lieve mama, had ik geschreven. Ik hoop heel erg dat je gauw weer thuis kunt komen en dat alles weer goed wordt. We hebben het in Noorwegen fantastisch gehad, maar ik kon je daar tot nu toe nog niet over vertellen. Nicki heeft namelijk zijn vader gevonden en hij heeft nu ook drie halfzussen en -broers. De oudste, Hendrik, is maar negen maanden ouder dan Nicki, stel je voor. En die vindt Nicki het einde en hij heeft zelfs een song voor hem

geschreven. Ik denk dat dit Nicki goed heeft gedaan. Ik zou je graag nog veel meer vertellen en ik hoop je gauw weer te zien. Je moet gewoon weer beter worden!!! Ik zou niet weten wat ik zonder jou moest beginnen. Bel me alsjeblieft gauw op.

Liefs van je Maaike

Bijna was ik iets belangrijks vergeten. Maar Nicki dacht er wel aan en haalde mijn bijbel uit het nachtkastje. Hij stak hem vragend omhoog en ik knikte dankbaar. Toen viel zijn oog op nog iets anders en ik zag dat er een schaduw over zijn gezicht trok. Hij stak zijn hand nog een keer in de la en viste het armbandje eruit, dat hij in Italië tijdens de therapie voor me had gemaakt en dat ik voor onze reis naar Noorwegen woedend had afgedaan. Hij gaf het me samen met de bijbel en ik legde beide in de koffer. Ik vond het akelig dat hij er niets over zei. ‘Verder nog iets?’ vroeg hij in plaats daarvan. ‘Je dagboek misschien?’

Ik knikte, blij dat hij me eraan herinnerde.

Hij stak zijn hand al in de dekenkist waarin ik het altijd bewaarde, en haalde het tevoorschijn. Dat vond ik nog enger.

‘Je hebt er toch niet in gelezen, hè?’ vroeg ik nerveus.

Ik had zo veel over hem geschreven – en niet alleen over de leuke dingen, maar ook over de keren dat hij slecht te spreken was, en over zijn stemmingen en woedeaanvallen.

‘Ben je gek?’ zei hij boos. ‘Dat zou ik nooit doen. Ik heb alleen een paar keer gezien dat je het hierin deed.’

Ik schudde mijn hoofd. Blijkbaar ontging me een heleboel.

‘Oké, dus dan hebben we alles?’ vroeg hij wat zachter.

Ik knikte voor de zoveelste keer. We namen de bagage mee naar beneden en zetten die bij de huisdeur.

Paps was ook al bijna klaar. Hij liep nog een paar keer de kamer rond om er zeker van te zijn dat hij niets had vergeten. Ik gaf hem mijn brief. Hij stak hem in zijn binnenzak en keek Domenico aan.

‘Ik heb iets met je afgesproken, Nicki. Komt dat in orde? Kan ik op je rekenen?’

‘Natuurlijk. Maakt u zich maar geen zorgen.’

‘En jij brengt Maaike straks echt naar tante Lena?’

‘Ja, waar moet ze anders heen?’ Er verscheen een trotse uitdrukking op Domenico’s gezicht.

‘En je hebt de planten water gegeven?’

‘Ja. Ik heb alles gedaan. Zelfs opgeruimd.’

‘Fijn. Bedankt. Ik wil nu eigenlijk vertrekken. Ik moet nog een heel eind rijden.’

Domenico hielp mijn vader zijn bagage in de auto te zetten en ik ging op het stoepje zitten wachten.

Ik was blij dat het afscheid niet langer duurde dan nodig was. Paps wilde het kort houden en beloofde me plechtig dat hij me zo snel mogelijk zou bellen om me de laatste berichten door te geven. Ook voor ons was het nu de hoogste tijd om op weg te gaan. Van het voorstel van paps om om acht uur te vertrekken was niets terechtgekomen. Het was al kwart over negen.

Ik trok de trolley mee en Domenico sjouwde met mijn schoolspullen en zijn eigen bagage. We liepen naar de bushalte om de eerstvolgende bus naar het station te nemen. De aanbreekende duisternis dwong me om een blik te werpen op de volgende bocht in het labyrint van mijn toekomst – op de nare, eenzame nacht die me te wachten stond.

Het trillen en beven, dat zich sinds het vreselijke bericht telkens meester van me maakte, begon weer en ik werd me er

steeds meer van bewust dat ik voor de eerste keer sinds vele dagen van Nicki zou moeten scheiden. Toen we wat later op het perron stonden en op de trein wachtten, bedacht ik dat ik niet eens wist waar hij de nacht zou doorbrengen.

‘Waar ga *jij* eigenlijk vannacht slapen?’

‘Ik zie nog wel.’ Hij had een heel kenmerkende manier om zijn blik af te wenden als een onderwerp onprettig voor hem werd, en daaraan kon ik merken dat ik het goed had gezien. Hij vouwde een uitgekauwd stukje kauwgom in een papieren zakdoekje en zei: ‘Ik vind wel iets.’

Ik was opeens woedend op paps, die zich daar helemaal niet druk om had gemaakt. Domenico keek me weer aan.

‘Maak je over mij maar geen zorgen, *duci*. Ik zit er niet mee. Dat weet je toch. Ik ben altijd thuis geweest op de straat...’

‘Paps had daar best aan kunnen denken,’ mompelde ik.

‘Die kwam er toch zelf al niet meer uit?’ Hij haalde een vers kauwgommetje uit de wikkel. ‘Hé, maak je niet druk, Maaike.’

De trein liep binnen en wij stapten in. Tijdens de tocht nestelde ik me behaaglijk in Domenico’s armen. Hij had zijn leren jack weer over me heen gelegd, zodat zijn armen bloot waren en ik de geur van zijn huid kon ruiken. Het werd steeds donkerder en mijn gedachten vlogen weer door de duisternis. Ik vroeg me voorzichtig af of er achter de volgende bocht nog een licht zijpad zou zijn. Maar er gloorde alleen de school... ook al zo’n duister vooruitzicht.

Ik voelde hoe de seconden voorbijgingen, tik-tak, tik-tak, de ene na de andere, en elke seconde bracht de scheiding van Nicki naderbij... De paniek snoerde mijn keel dicht.

Het was na tien en toen we bij tante Lena’s huis aankwamen. In

Noorwegen was het nu nog klaarlichte dag, maar hier waren de lampen al aan. In de woonkamer flikkerde het televisiescherm.

Ach, wat zou ik die lichte nachten van Noorwegen missen...

We belden aan en tante Lena haastte zich meteen naar de deur. Haar haar was veel minder grijs dan dat van mijn vader, al was ze al over de zestig. Ze had een aantrekkelijk kort kapsel.

Ze keek me aan met de voor haar zo kenmerkende bezorgde gezichtsuitdrukking. Ze zag er altijd een beetje uit alsof ze bij elke stap voorzichtig moest zijn om niet te vallen.

‘Dag, lieve kind. Hoe gaat het met je?’

Ik kon alleen mijn hoofd maar schudden. Wat moest ik *daar* nu op antwoorden?

‘Kom, geef me je koffer.’ Ze greep de koffer en trok hem naar binnen. Haar teckeltje kwam me kwispelstaartend tegemoet en keek me treurig aan.

Opeens viel het oog van mijn tante op Domenico, die mijn schoolspullen had neergezet en ongemerkt een paar stappen terug had gedaan. Mijn tante keek net zo verwonderd als paps toen hij Domenico voor het eerst ontmoette. Ik wist meteen dat hij zich in haar ogen van het ene ogenblik op het andere tot een gevaarlijke gangster kon ontwikkelen. Waarin ze niet eens helemaal ongelijk had, als je naar zijn verleden keek en het litteken in zijn gezicht zag en zo.

Haar onderzoekende blik ontging niets en bleef lang hangen. Bij de tatoeage op zijn bovenarm, bij de lappen die hij om zijn beide polsen had gebonden, bij de tiggertand om zijn hals en bij de van scheuren voorziene jeans. Ik wist dat ze in haar hoofd dit alles minstens met vijf vermenigvuldigde. Domenico perste instinctief zijn lippen op elkaar, zodat zijn verkleurde en

deels afgebroken tanden niet te zien waren. Ik was blij dat hij onderweg hierheen niet had gerookt.

Tante Lena keerde zich ten slotte weer om naar mij, omdat ze blijkbaar echt niet wist wat ze van Domenico moest denken.

Natuurlijk had ze wel over hem gehoord, maar noch mijn ouders, noch ik hadden haar meer verteld dan nodig was.

‘Wat een treurig nieuws,’ zuchtte ze. ‘Ach, liefje, ik vind het zo erg. Ik ben verschrikkelijk geschrokken toen Martin het me vertelde.’

Mijn tante noemde me in elke tweede zin ‘liefje’ of ‘kindje’. Dat was vervelend, maar ik had nu andere problemen. Hoe ik bijvoorbeeld het afscheid van Nicki zo lang mogelijk kon uitstellen.

‘Mag mijn vriend even met me mee naar binnen komen?’ vroeg ik.

‘Ja, natuurlijk.’ Mijn tante deed een stap opzij en ik keek Nicki doordringend aan. Als hij nu maar niet wegging!

Maar dat deed hij niet. Hij had zeker mijn stille wenk begrepen, want hij volgde me langzaam het halletje in, dat alleen zo donker leek omdat de muren volhingen met oude familieschilderijen – ook erfstukken van mijn grootouders. Hier kon iedereen erachter komen hoe mijn voorouders er hadden uitgezien.

Mijn tante deed de voordeur dicht en de indringende geur van het ouderwetse meubilair verspreidde zich in alle hevigheid. Tante Lena liep voor ons uit naar het logeerkamertje, waar ik moest slapen.

‘Ik heb de rolluiken al naar beneden gedaan, zodat er geen muggen binnen kunnen komen,’ zei ze.

Ik knikte een beetje bangig en ging de kamer binnen. Door de bruine lampenkap van het bedlampje werd een flauw licht ver-

spreid. Ook de meubels die hier stonden waren afkomstig uit minstens de jaren zeventig. Mijn tante was nog van de generatie die nooit iets weggooide wat misschien nog eens gebruikt kon worden. Hier moest ik dus een hele week doorbrengen... Domenico zette mijn bagage naast het bed. Het leek of hij op hete kolen zat, zo'n haast maakte hij. Mijn tante liet ons alleen. Domenico liep naar het raam en probeerde voorzichtig de rolluiken weer op te trekken, maar dat ging niet zonder luid gepiep.

Buiten was het donker en er was weinig te zien. Alleen de silhouetten van de bomen in het bos tekenden zich in de verte af. Ach, ik miste mijn lantaarn in het bos nu al...

Tante Lena was er alweer. 'De rolluiken naar beneden laten! De muggen komen binnen als je het raam opendoet!' zei ze en ze liet ze weer zakken. Het had geen enkele zin om met haar over die domme rolluiken in discussie te gaan!

Toen ze de kamer weer uit was, nam Nicki me zwijgend in zijn armen en beroerde mijn oorlelletje met zijn lippen. Ik legde mijn hoofd tegen zijn schouder. Ik moest profiteren van elke seconde die hij nog bij me was. Rillingen van genot liepen over mijn lijf toen hij zijn gezicht weer in mijn haar begroef en zachte kussen in mijn nek deponeerde. Hij hield dit een hele poos vol, maar opeens schrok hij op.

'Hoe laat moet je morgenochtend weg?'

Ik keek op en zuchtte. 'Op zijn laatst om half zeven.'

'Zo verschrikkelijk vroeg?'

'De trein gaat maar twee keer per uur... en ik moet ook nog overstappen op de bus... Het kost me minstens vijfenveertig minuten om op school te komen.'

Domenico schudde zijn hoofd en keek me aan.

‘Dat is toch niet te geloven? Weet je wat? Ik kom je morgenochtend hier afhalen. Wacht om zeven uur op me bij het station. Oké?’

‘Om zeven uur? Dat kan niet. Mijn trein vertrekt om twintig voor.’

‘Tijd genoeg. Vertrouw op je ridder, *soave principessa*.’ Hij glimlachte geheimzinnig. Hij wilde zeker niet verraden wat hij van plan was. Dat ik hem morgenochtend alweer zou zien, troostte me zo geweldig, dat ik verder ook geen vragen meer stelde.

‘Dan ga ik nu weg, oké? Hé...’ Hij streelde mijn wang. ‘Als je in paniek raakt vannacht, dan moet je me bellen, goed? Want ik slaap toch niet.’

Hij pakte zijn rugzak en stopte op weg naar de voordeur nog twee kauwgommetjes in zijn mond. Tante Lena had zich in de keuken teruggetrokken.

Buiten omhelsden we elkaar nog eens langdurig, tot hij zich ten slotte zacht maar beslist van me losmaakte.

‘Bedtijd, liefje,’ fluisterde hij. ‘Tot morgen.’

Voor ik kon reageren was hij vertrokken. Ik kon hem alleen nog nakijken, zoals hij in de richting van het station liep en aan het eind van de straat de hoek omging – toen kon ik hem niet meer zien.

Mijn tante had ondertussen een boterham klaargemaakt. Ik had nog steeds geen trek, maar besloot haar een plezier te doen en toch iets te eten.

‘Ach, kindje, ik vind het zo erg,’ zei ze telkens weer. ‘Er is niets aan te doen. Alvleesklierkanker is zo moeilijk te behandelen. Ik heb in de tijd dat ik in het ziekenhuis werkte, vele patiënten tot hun dood toe verpleegd.’

Ik probeerde een sneetje kaas naar binnen te werken. Ik wilde in geen geval dat mijn tante door zou gaan met haar afschuwelijke verhalen. Gonzales trippelde verveeld om mijn benen heen en keek me met zijn oude oogjes treurig aan. Gelukkig herinnerde tante Lena zich toch nog mama's verzoek om me niet met die nare verhalen lastig te vallen en ze veranderde van onderwerp.

'Is je vriend niet een beetje te oud voor je?'

De vraag werd terloops gesteld, maar ik zag dat die haar het laatste halfuur erg had beziggehouden.

'Hij is achttien. Ik ben zeventien.'

'O ja? Ik dacht alleen...' Mijn tante vergat af en toe dat ik geen twaalf meer was. Ik ging verder met mijn broodje kaas en was blij dat er geen vragen meer kwamen.

Later, toen ik al in bed lag, ging mijn mobieltje. Ik had me er nog niet toe kunnen brengen het licht uit te doen, hoewel ik allang had moeten slapen. Ik had een sms'je van Domenico.

Sogni d'oro, amore mio. Ti amo. Nicki.

Nadat ik het korte Italiaanse berichtje ongeveer vijfhonderd keer had gelezen, overwon ik mezelf en knipte het bedlampje uit.

Direct werd de kamer in een pikzwarte duisternis gehuld. Ik trok de deken over mijn hoofd en krulde me op op mijn zij. Ik greep het kettinkje met het zilveren hartje, dat Nicki me destijds in Londen had gegeven, en probeerde aan iets prettigs te denken – maar mijn gedachten dwaalden vanzelf af in de richting van mijn zieke moeder.

Het ene verschrikkelijke beeld na het andere verscheen voor mijn ogen. Mama met vreselijke pijn, vol verdriet en angst... mama op sterven... mama's begrafenis... en ten slotte mama's graf...

Ik schoot met een ruk overeind en knipte het lampje weer aan. Ik kon het niet uithouden! Dat redde ik niet! Tot nu toe had de nabijheid van Nicki me ervoor behoed helemaal door te draaien, maar nu had ik geen idee meer hoe ik deze nacht moest doorkomen. De afgelopen twee nachten na de ontzettende boodschap had Domenico elke keer net zolang bij mijn bed gewaakt en me vastgehouden tot ik was ingeslapen. Pas dan was hij naar zijn eigen kamer gegaan.

Maar op een zeker moment sliep ik toch nog even in, en in mijn dromen kwam mama's ziekte helemaal niet voor.

We waren weer in Nittedal, bij het concert van Hendrik. Hendrik zong voor Nicki zijn song 'Fly, brother, fly'... en Nicki's vader Morten was er, en mijn ouders... en bossen en meren... en de wereld was weer helemaal in orde.

Toen ik wakker werd, drong door de kieren van de rolluiken een beetje daglicht naar binnen.